

Oznana

Za navadno dvestopno vrsto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat, 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; veče pismenke plačujejo po prostoru. Za vsak list mora biti kolek (štempelj) za 30 kr.

Rokopisi sene vračajo.

SLOVENEK.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na veke!“

Nar. pesem.

V torek,
četrtek in saboto

izhaja in velja:

Za celo leto . . . 7 for. 50 kr.
„ pol leta . . . 3 „ 70 „
„ četr let . . . 2 „ — „
„ mesec . . . — „ 70 „

Po pošti:

Za celo leto . . . 9 for. 50 kr.
„ pol leto . . . 4 „ 80 „
„ četr let . . . 2 „ 50 „
„ mesec . . . — „ 90 „

Št. 44.

V Celovcu v torek 16. aprila 1867.

Tečaj III.

„Kranjci pazite!“

Iz Krašnje.

Tako zove se knjižura, ktera je ravno pred volitvami na svitlo prišla in po deželi z namenom razposlana bila, ljudstvo motiti ter ga odpadnikom in ptujcem v pest potisniti. Da pa slovenski svet zve, kako spačen in hudoben duh da v tej knjižuri veje, ne bode, kakor mislimo, od več, ako jo nekoliko, če tudi le bolj ob kratkem, pretresemo in prerešetamo — ljudstvu v prid pa tudi v vodilo, komu le naj narod verjame, na koga naj zaupa, česa naj se derži o volitvah in sploh v narodnih zadevah.

Omenjena knjižura, da toraj pričnemo, zasmehuje precej v začetku narodno duhovščino ter pravi, da je zbor od leta 1861 razun milostljivega knezoškofa le enega samega duhovna štel med svojimi udi, in je vendar srečno šest let preživel, med tem ko jih je v zadnjem zboru šest duhovnov sedelo, ki pa niso bili v stanu zboru, ki je po štirinajst dnevnem hiranju umerl, pri življenju ohraniti. Tudi omenja, da Ljubljana duhovnov volila ni, češ, imejte si vi na deželi Ljubljano v izgled in duhovnov ne volite, pa tudi ne poslušajte niti njih, niti volilnega odbora, kterega glas poslušali ste pri zadnjih volitvah.

Da, poslušali smo narodni volilni odbor, poslušalo je ljudstvo tudi duhovščino, ktera, mislimo, ima vendar ravno to pravico, nevednemu svetovati, kakor pa kak dohtar ali predstojnik; v duhovščino narod, menimo, brez vse skerbi vsaj toliko vere in zaupanja staviti sme, kolikor je tirja za se pisun, kteri se še imenovati ne upa, in ktera je gotovo po svojem stanu toliko spoštovanja vredna, da jo le človek hudobnega, strastnega in brezvestnega značaja tako, kakor pisun knjižurin, sumničiti, pikati in ujedati zamore; poslušala je pa tudi Ljubljana tako dobro, kakor ljudstvo na deželi, glas narodnega volilnega odbora ter po njegovem navetu volila, in sicer ne duhovna. Volila tedaj Ljubljana res duhovnov ni, pa ne zato, kakor da bi jim ne zaupala, ali kakor da bi se ji duhovni v deželnuem zboru od več in nepotrebnih zdeli, kar bi rad pisac knjižure ljudem na nos natvezel, ampak edino zato ne, ker Ljubljana duhovnov voliti ni mogla, in to spet zato ne, ker nihče izmed narodne duhovščine za njo kandidoval ni. Če se pa ni nikdo izmed duhovnov za Ljubljano ko kandidat poganjal, bilo je tudi volinemu narodnemu odboru nemogoče, koga izmed duhovnov nasvetovati, in če se je po nasvetu odborovem ljudstvo na deželi in v Ljubljani ravnalo, kako more pisun brošure sum zbuhati ljudem, kakor da bi Ljubljana duhovnov voliti hotla ne bila? Kako jih hoče pač voliti, ako noče nihče voljen biti? Mazač knjižurin bi bil moral poprej dokazati, da je kdo izmed narodne duhovščine za Ljubljano kandidoval; ker pa tega v stanu ni, je njegova pisarija sleparija, ne pa podučevanje in pojasnovanje.

Naš pisun praša v svoji brošuri: „Pa so morebiti tisti Kranjci sovražniki vere, ki so bili v predzadnjem zboru v večini?“ Potem

pripoveduje od korarjev, od dveh dohtarjev svetega pisma in od ognjenih kapianov, ter skuša ovrči sumnjo, kakor da bi bili poslanci večine v predzadnjem zboru sovražniki vere in ljudstva. Pa kako je to temeljito izpeljati v stanu? Je li prijatelj naroda ta, kteri materni jezik čerti in zatira, namesto njega ptujega yriva in ljudstvo ko narod poginu daruje? Če je človek, kteri po potu zvičaj, krivice in goljufije spoštenega posestnika ob posestvo pripravi, pravičen: potem so tudi narodni nasprotniki naši prijatli slovenskega ljudstva; če pa ne velja prvo, tedaj tudi drugo obveljati ne more. Kar se pa vere tiče, aj, aj, gospod pisac, tu ste pa vendar nekoliko preveč — nesramni! Kako, vi, ki se še imenovati bojite, tirjate, da bi vam ljudstvo v verskih zadevah več verjelo, kakor pa svoji duhovščini, več, kakor pa korarjem in dohtarjem svetega pisma? Pojte, pojte čenča! Vi zagovarjate večino predzadnjega zboru in pravite, da udje njeni niso bili sovražniki vere. Prav, če so verni, to je na prvi stopnji edino le njihova sreča, njihova korist; zamolčati pa vendar ne moremo, kako da je udrihal prec v začetku nek poslanec čez kaplane, in zadnje leto nek drug priložnost iz tertje izvil, da je černil duhovščino in jo psoval, pa ne morda resnice govoril, temveč edino natolceval in obrekoval. Tako vedenje pa ne kaže niti žive vere, niti spoštovanja do cerkve, in ljudi take baže v zadevi vere zagovarjati, se ne pravi, spričevanje dajati resnici, ampak s šemo hinavščine ljudi zapeljevati!

Časniki od duhovnov vredovani, bere se na dalje v brošuri, nehajo naj nespodobno napadati česti vrdne duhovne in druge značajne može, kteri se prederznejo drugih misli od njih biti ter naj tako v lep izgled posvetnim časnikarjem služijo. — Lep izgled eden drugemu dajati, to smo vsi od berača do cesarja dolžni, in nikakor, poterčiti, temveč obzaloovati moramo, ako je kak slovensk časnik sem ter tje morda preoster bil, ali kaj preveč in prehudo povedal; pa opomniti tudi moramo tukaj, da se červ v prahu zvija, ako nanj stopiš, in da te bo kužek še tako prijazen in pohleven, ako mu miru ne daš in ga neprenehoma dražiš in ščiplješ, poslednjič popadel in ugriznil. S to opombo v spominu pa pregleduj zdaj „Laibacherico“, vse nemške časnike, h kterim je knjižurin pisun prisegel; ozri se v Celovec, v Gradec, v Terst ali na Dunaj in štej psovanje vse, in vsa natolcevanja in podtikanja nezvestobe in nejojalnih ali celo hudobnih naklepov v zadevi vedno zvestih in miroljubnih Slovanov v teh časnikih; beri brezserčna zasmehovanja slovenskega truda; beri kratenje naših pravic in prizadevanje sovražnega duha teh časnikov, nad nami gospodovati ter nas, če ne hitro, vsaj polagoma ponemčiti; beri vse to, in ti se boš čudil, da zamoremo Slovani, posebno pa še mi Slovenci, se tako neizrečeno premagovati in še zmiraj tako ponižni in pohlevni biti! Slovenski časniki imajo, kakor vse človeško, svoje pomanjkljivosti, pa ločijo se, kar se tiče pravice in resnice, spoštenosti, lojalnosti in resnične enakopravnosti od omenjenih nemških časnikov kakor dan od noči; oni so polni zdravega jedra,

med tem ko so uni polni gnjilobe in vsi piškavi. In mož, ki se uklanja duhu takih časnikov, učil bo naše duhovne, kako naj vredujejo časnike svoje? Aj, aj, ta bi bila lepa! — Izgled naj bodo ti časniki posvetnim časnikarjem?! Mi mislimo, da še nikoli naši vredniki v lep izgled biti nehali niso, in da bi uboga Avstrija ne bila taka sirota, kakoršna je dan današnji, ako bi sploh Nemci in Madjari ne na vitez in z jezikom, ampak v resnici in brezstransko enako Slovanom pravico in enakopravnost ljubili in spoštovali. Na stajališču knjižurnika pa lep izgled od duhovnov ko vrednikov slovenskih časnikov tirjati, je, kakor se nam dozdeva, nekak narobe-svet. Mi smo zaostali, neizobražen narod, še celo barbare nas včasih psujejo, in mi bi se prederznili, Nemcem, ki so na najviši stopnji omike, v izgled se staviti? Aj, po naših mislih bi bilo vse bolj naravno, ako bi Nemci „kulturnosci“ par excellence nam v lep izgled bili, in če nam niso, ni to zanje lepo, mi pa, ker nam le v spotikljej služijo, ne moremo kaj za to!

Brošura tudi kvasi o porazumljenju vlade z Ogri, o snidu Slovanov na Dunaju, omenja njihov dogovorov, pripoveduje od plesnjivih, starih pravic, od tlake in desetine ter pravi, da bi Čehi še dalje radi Nemce na Českem „česljali“; govori od slovanske nezloge, jemlje Slovincem za zlo, ker bi se radi združili; toži pa, da Slovincem za štajerske Nemce nič mar ni, in da Slovenci celo tudi za Isterske in Goriške Lahe ne marajo; čenča o „reduci“, o blagajnici in njenih stroških; kritikuje zadnji deželni zbor v Ljubljani v zadevi volitev v deržavni zbor in pripoveduje in kvasi še drugega več. — Če vse to pazno in prav prevdarimo, ne najdemo v vsem tem besedovanju družega, kakor hudobno sukanje in prevračanje reči, podtikovanje slabih namenov, gerde laži in zlegaželjno zanašanje na nevednost in abotnost ljudstva, — kaj takega pa ne naznanja pisatelja ko spoštenjaka, ampak ko gerdega obrekovavca in lažnika. Fej te bodi!

V zadevi Šmerlingove ustave in deržavnega zboru, ktera brošurin pisun hvalisuje in povzdiguje, omenimo tu samo toliko, da po poti, po kteri je večina zboru z vlado vred hodila, pogrezovali smo se leto za letom v veče dolgove, vendar ni bilo upati, da bi bili kterikrat po taki poti do zmanjševanja davkov priti zamogli; le to omenjamo, da je večina deržavnega zboru teptala pravice Slovanov ter jih zasmehovala, in da so v nji rogovilili može, ki so med drugim zahtevali, da bi se šola ločila od cerkve, to je na vsa usta rečeno: da bi šola nekersanska postala, verh tega pa tudi, da bi se zakon cerkveni ko postavni odpravil in namesto njega tako imenovani civilni ali svetni vpeljal. Pravi sin tega zboru je pa brzkone zbor, kakoršen se ima zdaj na Dunaju sniti.

In tak zbor pisun našemu ljudstvu hvali in priporoča? V tak zbor bi Kranjci, bi Slovenci, še zmiraj verni kristjani in zvesti Avstrijanci, kar tje v en dan brez vsega pomisleka, nepogojno, ali celo z zaupanjem šli? Smo li morda otroci, da se nam kaj takega pravi ali od nas zahteva? Misli li knjižurin kovač, da nam mora na kaki publi

ideji več ležeče biti, kakor pa na pravicah, ktere nam gredo pred Bogom in svetom ko katoličanom, ko Slovencem in Avstrijanom? Če je on takih misli, zna biti, mi pa vse drugače mislimo, smo vsega družega prepričanja. Ne hegemonija, ne zatiranje narodov, timveč djanska ravnopravnost in pravica na vse strani bote Avstrijo in ž njo našo dinastijo rešili. To je prepričanje naše, prepričanje narodov, kterih zvestoba je še popolnoma neomadeževana dozdej, dasiravno ti narodi za durmi čepé, med tem ko se Nemci in Madjari, ne vselej zvesti, košato za mizo gosté. Da je brošurin pisún drugih misli, ne more drugače biti, kajti naše prepričanje opira se na zvestobo, na resnično enakopravnost, na pravico in resnico pod vodstvom ljubezni keršanske; duh, pa kateri v omenjeni knjižuri veje, je duh zvijač, laži in krivic, je duh vérnim Slovencem popolnoma sovražen in zato vsega zaničevanja vreden. Ta duh nam je v zadnjih volitvah vzel petero narodnih poslancev, in, kar še posebno obžalujemo, je to, da je Ljubljana, bela in zala, se temu duhu izdala!

Slovenske dežele.

Iz Celovca. (Tiskarne zadeve; hervažko vprašanje; naš c. k. namestnik.) Že v poslednjem listu smo omenili, kako hudo da se federalističnim časnikom godi. Kakor toča se jim tiskarne pravde vsipljejo na glavo! V Pragi je bil vrednik časnika „Politik“ pred sodnijo poklican, tam pa koj zapert, ker ni hotel povedati, kdo da mu je pisal tista dva znana ukaza ogerske generalne komande. Deželni zbor v Pragi je zavoljo tega cesarskega namestnika poprašal; radovedni pričakujemo, kaj da bode baron Kellersperg na to odgovoril in kako to nezasišano postopanje zagovarjal. Po tem takem se ni čuditi, da se je federalistična opozicija na Českem na steno pritislila in premagala; kako dolgo — bomo videli. — Zdaj pridejo na versto Slovani trojedine kraljevine. To delo se je s tem začelo, da se je za reško nadžupanijo znani madjaron, dvorni svetovalec žl. Cseh, kot kraljevsk komisár postavil. Deželni zbor v Zagrebu se menda že 1. maja skliče in dobi za vladine predloge samo to vprašanje, kako bi se trojedina kraljevina združila z Ogersko. Dvalisti pričakujejo, da bodo madjaronski nadžupani, novopostavljeni kraljevski komisarji in drugi vladini organi tako delali, da deželni zbor v Zagrebu poterdi in prevzame znani Deákov predlog. Nevarni in hudi dnevi torej čakajo naše jugoslovanske brate; — pa vendar upamo in pričakujemo, da bode deželni zbor ostal možbeseda in se za svojo avtonomijo in svobodo, za svojo čast in srečo potegoval serčno in krepko pa se terdno deržal svojega zlatega 42. §. od leta 1861. — Ne hodita še tu pred stanovanjem ces. namestnika semtertje dva vojaška stražarja; to nam je znamnje, da ces. namestnika doma ni. Grof Hohenwart je bil malo časa v Celovcu, potem se je pa podal ali na Dunaj ali Tiroljsko in tako živimo že več ko en mesec brez cesarskega namestnika. Govorica, ki je pred nekimi tedni šla po časnikih, da pride grof Hohenwart za ces. namestnika v Ljubljano, ta govorica je spet potihnila. —

Iz Ljubljane. A.— Znano in dognano je že, kako pri nas nekteri prečudni možiceljni še sedaj vse žile napenjajo, da bi nesrečni naš narod spravili v svoj veliki kulturni koš ter s tem dovršili svoj sveti misijon. Se ve da „Te Deum“ na zadnje bi bil še, da bi se pesmi o „Vaterlandu“ pridjala nova kitica, kjer bi Adrija primerno rolo imela.

Sedaj se penijo nad domoljubi tako, da še v svojih sicer obsirnih slovarjih nimajo zadosti grdih psokv, morajo jih še proti kovati; sedaj udrihajo in črnijo čestito našo

duhovščino, kajti predobro spoznavajo, kako nepremagljiv jez je ona njihovim nakanam.

Evo, dragi slovenski svet, zopet nove prikazni!

Pred nekimi dnevi je g. deželni namestnik poslal svetlemu knezu in vladiku dopis, v katerem toži gojence tukajšne Alojznice, da se preveč pečajo s slovenščino in da se ravno med njimi goji in podpira „der nationale Hader.“

Kdo je pri g. deželnem namestniku v svojem svetem strahu povzdignil svoj visoki glas, se lahko brez posebnih ovinkov vgame. A skoraj ni vredno misliti na takove viteze in veterinjake!

Ravno tako je tudi jasen pravi vzrok temu grdnju in natolcevanju. Videti, kako neutrudeno se imenovani gojenci z družimi predmeti vred urijo tudi v blagej slovenščini, švignil je ogenj v streho. Nehoté vrinilo se jim je vprašanje: Kakov namen pa je imel pokojni vladika Wolf z ustavo Alojzijevišča? Se ve da ni primeren odgovor izostal, da so nepozabljivi knez hotéli s tem izrežati goreče, značajne duhovnike!

Tedaj za črne —! črne —! Da, da, za tiste črne, ki se jih tako bojite — kot spodnji križa; za tiste, ki Vam tako sive lase napravljajo; ktere zastonj, zastonj psujete in grdujete; kterim ne morete spodkopati občnega zaupanja in poštovanja!

Že samo tega bi bilo dosti, da jim zavre in skipi razburjena kri! Pa vendar zdi se nam, da zec tiči tu še za drugim grmom.

Bržkone jih v oči bode alojzijeviški g. vodja, o katerem so že bojé sanjarili, da ga imajo v svojem visocem krogu.

Ali strela z jasnega odkrila jim je v zadnjih volitvah njihovo slepoto, ker je učeni g. profesor pokazal ter še bolje potrdil svojo doslednost in značajnost, kajti stal je vestno kot skala „mit wenigen Getreuen“ za našo pravično reč. Slava mu!

Ali to rogoviljenje zoper Alojzijevišče ni čudno?

Komu je mar, če se človek v svojej samotnej sobici peča s to ali to prosto vednostjo, če mu čas pripušča. Da le svojih družih šolskih dolžnost ne zanemarja, kar se pa, mislim, alojzijeviškim gojencem nikakor ne more očitati. Na vse zadnje jim je pa še sveta dolžnost, da se vadijo privatno sami blage materinščine, za kar imajo v šoli tako malo priložnosti —.

Jasno nam je pa dalje zopet, zakaj se tako potrebni vpeljavi slovenščine na šolske odre ustavljajo. Bojé se morda sadu domačega uma in dlana?! S tem bi se jim potem čisto pokopali njihovi velikanski načrti. —

Zato so pa tudi slovenščini (pri kterej jim koj po moškovitarskem diši) odločili le „per formam“ ozko omejen prostorček.

Ali visoka mati Tevtonija se v svojej svetej bliščobi tako šopiri, da jo še iz tega kraja preganja. Kajti še tistema dvema uricama, ki jih vživa slovenščina po milosti odmerjene so take ure p. tista od enajstih do dvanajstih — če je le mogoče — ktere so zarad zborov in družih zadev skoraj vsak drugi krat proste. Žalostno, resnično! Pa z vsemi temi in enacimi nakanami odvrnili nikakor ne bodejo domorodne mladine od neprestanega uka v milej materinščini.

Da se pa dalje očita domoljubnej mladini, da ona goji in trosi „den nationalen Hader“, to se nam tudi prav čudno zdi. Bog vedi, s kterega stališča se to govori?! Dokázi! dokázi!

Prvič se na ljubljanskej gimnaziji o kacem „Hadru“ skoraj ne more govoriti, kajti gotovo vse dijake prešinja ena in ista blaga misel; drugič, če bi tudi ne bilo tako, mora vendar vsakdo, kdor ni najhuji sebičnik, priznati, v kacej lepej slogi ravno Alojzijanci občujejo z družimi sošolci brez izjeme. Takole je tedaj ta le reč!

Ti pa mila domovina! ponosno se smeš ozirati in zanašati na vrle mladenče! Gotovi Ti bodo, in, ako Bog hoče, vredni sleditelji

sedanjej čestitej duhovščini. Bodi preverjena, da se v tvoje blagor po vsej moči oborožujejo z uma svitlim mečem, da bodo kedaj nepremagljivi stebri Tvoje sveteej veri, vladarju in domu! Naprej!!

Ravno hočem otresti okorno pero, kar mi dojdejo nove žalostne novice iz Kamnika, kjer se je skoraj ravno tako — kot poprej v Kranju — godilo ubogim dijakom pri vojaške nabiri. Nadjali smo se, da je bojé le v starem Kranju jih zadela neka posebna nesreča, kajti „tauglich“ ti je bil ondi vsakdo, kdor je hodil pošteno po dveh in ni koj k ogledu seboj kanistre prinesel —.

Posebno se nam pripoveduje, da je tam nek — nam le predobro znan gospod — radostno si roke mencaje nesrečnim mladenčem na vrh še srečo voščil! Kako pa misli o tej zadevi naš kmet, ve le isti, ki čuti in pozna skrbi in žalje naših ljudi, da spravijo kakega sinčeka v šole s sladkim upom, da jim morda on polajša pretežko osodo — vsaj bo kedaj — če Bog da — nekaj gospod! —

Na Dolenjskem. □ (Kako je bilo kaj pri volitvi? Že davno bi bil rad kaj pisal, toda čakati sem hotel in videti izid volitev za deželni zbor ter popisati homatije, ki so se godile, in popisati agitacije od naše in od strani naših nasprotnikov. Izmed vseh krajev volilnih bil je trebanski najvažnejši, kajti tri poslance smo imeli voliti, tedaj je bilo velike važnosti, ali spravimo mi tri svoje ali nasprotniki tri svoje v dež. zbor. Že pri volitvah izbiralcev je gospod predstojnik hotel kmete s tem oplasiti in zmešati, da jih je v pisarnico poklical in jim razlagal razpis cesarski v tako neusmiljeno slabi slovenščini, da brž ko ne tudi sam ni vedel, kaj da žlobodra. Tudi je prepovedal kmetom listike, na ktere so se jim izbiralci zapisali. Zoper to početje pa smo očitno v pisarnici protestovali, rekši, da naj pokaže g. predstojnik postavu, ktera nam takó voliti prepoveduje, in da ni mogoče kmetu enajst imen kar meni nič tebi nič diktirati. G. predstojnik je bil zdaj tiho. — Volitev je bila srečna — dva nasprotnika od prve volitve smo odpravili, dva nova poštenjaka pa volili. Med tem in med volitvijo za deželni zbor pa so se začele agitacije. Naši možje so stali ko skala, tako da se ni bilo za nobenega bati. Ali kaj se zgodi?! V saboto pred Šmarnom pride znani g. K. . . . ustavi se pri V. v Ž. in ga tako neusmiljeno obdelava, da je bil že njegov z dušo in telesom; vendar smo ga potem še pridobili na našo stran. Predrznil se je g. K. . . . tudi priti v farovž. Misli je g. župnika dobiti na svojo stran in tako tudi druge oplasiti. Toda kmalo sliši tako neusečne besede, da je videl, da tudi tukaj se ne bo najedel sladkega grozdja. V nedeljo rano se odpravi v Trebno. Tudi mi gremo za njim. Bilo je že pozno, ko tje pridemo. Nikjer ni bilo človeka ugledati, — tirali so namreč vse izbiralce v kancelijo, in sicer zato, ker sta se dr. Toman in K. . . . prej na cesti kaj hudo spoprijela, tako da je g. K. . . . neki šel celó po komisarja in žandarje! G. K. . . . je neki kmetom dopovedoval, da cesar hoče, da morajo druge poslance voliti. Dr. Toman ga zavrne, ter imenuje očitno lažnika, da kvari cesarjeve besede ter ponovi tiste, s kterimi je bil deželni zbor razpuščen. Pri tej komediji nismo bili nazoči.

Na dvoru v Greseljnovi grajščini pa je bil drugi prizor. G. K. . . . še vedno kmetom pridiguje in le on sam je imel pravico ljudi podučevati. Ali dolgo mu te predprave ne pustimo. Spravi se g. fajmošter iz Ž. nanj in ga zdeluje zavolj znanega njegovega govora o svetinjah. G. K. . . . se hoče braniti po nemški, toda g. fajmošter mu tega ne dopusti, rekši, da naj govori slovenski, da tudi okoli stoječi možje slišijo, kaj in kako. G. K. . . . se je hotel izgovarjati, pa to ni šlo, ker smo mu bili na vse kraje kos.

Pri prvi volitvi so bili Žužemberčani prvi na vrsti. Zdaj pa so si menda mislili: ti

bodo spet stare volili in drugi okraji bodo šli za njimi, hajd! umgekehrt ist auch gefahren! Žužemberčani morajo biti zadnji, prvi pa Mokronožani, med kterimi ni bilo le enega narodnjaka razun g. Pleničarja in fajm. Šularja. Slava jima!

V kakšni sfiski da smo volili, naj tu prav kratko opišem. Misli naj si vsak tri sobe zaporedoma. V srednji bila je komisija. V prvo so klicali okraj za okrajem. Pri vratih je stal žandar z nataknenim bodalom in nihče ni smel več vun. Posamič stopali smo v drugo sobo, oddajali glasove, naprej morali v tretjo sobo, in skozi vrata na mostovž. Stal je spet tukaj mož postave z nataknjeno sulico!! — Vendar je bila zmaga naša!

Sad te narodne volitve že nekteri narodni uradniki vživajo. Penzjonirana sta gg. Ogrinec in Kršič v Novem mestu, g. Ravnikarja čaka menda enaka osoda. Uradnik g. Macun je penzjoniran s 140 gl. na leto! — Čudne reči se res godé, kaj bo?!

Od Zidanega mesta pri Savi. (Pomagajte nam!) Med tem, ko se politikarji pričakajo, ali bo Beust zavozlano vladno verv srečno razvil, ali jo presekal, ali še hujši zamotal, poprašujemo se po kmetih, ali bo vlada že skoraj kaj storila, da bi tatom predolge prste pristrigla in hudobnežem kaj več strahu dala? Kajti slehrni dan nam žalostne novice donaša, da so temu pa temu necoj v hram ulomili in vse odnesli, unemu hišo zapalili i. t. d. Ljudstvo je že grozno nevoljno in pogosto slišimo besede: Pokaj toliko davkov plačujemo, pokaj svoje sinove v vojaščino dajemo, pa si niti življenja niti premoženja varni nismo? — Preteklo nedeljo pride v Retijah nek potepuh, ki je iz severne vojske hudo ranjen domu prilazel, pa žalibog! spet ozdravel, k miroljubnemu sosedu tako grdo razsajat in preklinjat, kakor da bi bil sam peklenšček na urleb*) (odpust) prišel. Ker se sosed noče ne prepirati ne trgati, in svojo hišo zapre, raztogoti se hudobnež še hujši, in začne s svojim enako divjim bratom in še z nekim malopridnim fantalinom okna drobiti, in celo hišna vrata razbijati. Prebivalci od znotraj prosijo, protijo, ali vse zastonj, in poprej ni miru, da stari oče enkrat ustrelj; ali ker strel nobenega ni zadel, še grje delajo, dokler da stari oče najhujšega rogovileža v roko počí. Ko nastreljeni grđún s svojim bratom odide, žugajo še ostalemu tovaršu, da ga bodo zvezali in k gosposki gnali, a fantalin smehljaje reče: Naj me le ženejo, kamor hočejo, saj se nič ne bojim, ker se mi nič žalega zgodilo ne bo! — In res! obstreljeni grđún in njegov še grji brat sta marsiktereга človeka po zverinsko že napadla, natolkla in krvavo razbila, pa le malo ali celó nič kaznovana bila, ker sta se vselaj izgovorjala, da sta bila pijana. Njun oče je lani zavolj skrivne žganjarije bil obsojen 600 gl. plačati, in bil tudi že zarubljen, na zadnje pa je komaj 6 dni sedel! Ali ni to čudno? Naj bi vlada tudi domače zmešnjave poravnala in potem še le, če že mora biti, ošabnim in sebičnim Madjarom zavihane brke gladila in mazala!

Iz Tomina. (??) (Naznanilo.) Tomin je središče štirih okrajev in vse gorate dežele tik Soče od Sorice do Predila, od laške do kranjske meje. Ti okraji se pečajo s poljedelstvom in z živinorejo in imajo lepo molzno živino. Sirovega masla ali butra, telet, sira prodajajo dosti, tudi mnogo lepe živine v razne kraje. Še iz Istrije prihajajo kupci in zadovoljni se vrnejo domú. Da bi se tedaj bolj vstreglo domačim prodajavcem in tujim kupcem, ustanovilo je tominsko županstvo 4 sejme v letu zopet odpreti: dva spomladi, dva pa jeseni. Prvi smenj je bil 25. marca in drugi bode 15. aprila t. l.

Pervega je malo zunanjih ljudi obiskalo, ker so to naši ljudje premalo razglasili, živine in prav lepe živine je bilo pa dosti. —

*) Nalašč sem pisal „urleb“ namesto urlaub, ker se hudobneži „urlebi“ zovejo. Pis.

Živinorejcem in kupcem se pa zdaj to javno naznanja, in povabljeni so, ker gotovo dobi-jo, česar želijo. Po naših gorah je zdaj najboljši čas za tako kupčijo, ker se poznej žene skoro vsa živina na planine.

Jeseni bosta zopet 2 semnja, kar naznanimo o pravem času. (Škoda, da nam je ta list prepozno došel. Vr.)

S Tolminskega 9. aprila. (Odgovori na tri vprašanja) so že prišli. Vprašanja smo brali v 28. listu „Slovenca“, odgovore pa v 37. Te odgovore denemo danes na reščeto.

Odgovor na 1. vprašanje nič ne taji, da je tolminski lovec beriča in žandarja v hišo kamenjskega lovca poslal, naj mu serno izroči, ampak še le razodel nam je, da je tisti tolminski lovec sam g. predstojnik, ter skuša to njegovo poslanje s tem opravičiti, da pravi: „Serna je bila ustreljena na predstojnikovem lovišču.“ — Ako je pa to resnica, tako je kamenjski lovec — tat. Na to vprašamo: Zakaj ni bil tat po postavi kaznovan? Zakaj ni gosp. predstojnik postavne komisije sestavil za preiskovanje ove tatvine? Zakaj je sam tožil, sam preiskoval, sam sodil, sam sodbo dopolnil? Zakaj je g. predstojnik tako samooblastno ravnal? Ni li to zoper postave?

Odgovor na 2. vprašanje se opira na razglas primorske namestnije od 15. jan. t. l. Vprašamo Vas: Zakaj je pa slavna c. k. namestnija vsa vaša oproščena uničila, in perve tri učitelje čertertemu enake storila? Alite, da zato, ker ste pri oproščevanju po postavi ravnali?

Odgovor na 3. vprašanje nič ne taji, da je g. predstojnik posestnika pod Robom poprašal po tičih. Da pa g. predstojnik nikakor ni rekel: „ali mar mislite, da me ne bote več potrebovali?“ — dokazuje zagovornik s „pričujočimi“, kteri „se tega ne morejo spomniti.“ Vprašamo Vas gospodine T.: Ali se je ustrašila Vašega naskoka tudi tista značajna priča, katero ste skoraj po imenu povedali? Zagotavljamo Vas, da ima tista priča dober spomin, in da je bila močno razžaljena in razdražena, kedar nam je pravila, kako se je godilo pod Robom. Omikani mož ni pričakoval kaj tacega slišati! Kar pa zadeva Vaše besede „pametnim ljudem . . . naj ga s par senicami podkupi“ — zdi se nam, dá ni bilo v vprašanju govora od „podkupovanja.“ Dovolj naj bo! P.

Naši deželni zbori

Moravski zbor se je tudi 6. t. m. pričel. Nekako pomenljivo je to, da sta dež. glavat in ces. namestnik s konca vse po nemški govorila in še le potem nekaj malega zbornici tudi česki potolmačila. Dež. glavat grof Dubsky je bral najprej nemški, potem český svoj ogovor, v kterem povdjarja zlasti to, da je nastopil bolj ko kdaj važen, sila važen čas, in da, kakor je v šestletni zborovi dobi nepristranski (?) se obnašal, boče se tuč zanaprej. (Desnica je bila tiho.) Potem je dež. namestnik cesarjev pripis na barona Beusta predsedniku izročil. Na dalje so se koj začle volitve verifikovati ali potrjevati in jih je bilo 85 brez zadržka potrjenih, 3 pa so kile zadržane s tistimi vred, zoper ktere so bili protesti vloženi. Seja je bila zdaj končana.

V pondeljek, t. j. 8. t. m., je bila druga. Najprej sta prisega dež. glavat in obch jeziki, njegov namestnik dr. Wenzliczke pa samo nemški. Potem pa je sledila prisega potrjenih poslancev, izmed kterih so česki poslanci in narodni plemenitaši v českem jeziku prisegali. Olonuškega nadškofa ni bilo še zraven. Razun drugih menj važnih obravnav prišel je na dnevi red tudi cesarjev pripis, po kterem naj se voli v drž. zbor. Baron Eichhof meni, da je to dolžnost zboru in predlaga, naj se koj v prihodnji seji to

zgodí. Dr. Pražak pa svetuje, naj se prej posebnemu odboru izroči, vendar to ne obvelja. Na to pa se vzdigne grof Egbert Belcredi in predlaga, naj se gledé na državnopravne zadeve Moravske grofije in lanske adrese ne voli v drž. zbor, ampak prestopi na dnevi red. Ali ta predlog je padel z 59 proti 31 glasom. Dr. Pražak bi bil rad protest vložil, pa ga ni mogel, ker ga opravljalnik ne dopušča. Seja je končana.

Praga. — a —. (Dalje.) Pripisovati je zmaga zlasti nepostavnim pripomočkom, jih je rabila stranka ustavoverna v dosego svojega namena. Dano je bilo že med volitvijo mnogo protestov v protokol in ko je bilo glasovanje končano, pristopil je grof Clam-Martinic, ter podal v imenu svoje stranke glavni protest proti tej volitvi.

Deželni odbor je sklenil tudi zboru nasvetovati naj se volitev teh 54 poslancev overže. Pričakovati imamo tedaj vihar nih sej. Ker ste si stranki tako zelo nasproti, da ni bil ne eden nasvetovan od obeh, se je zgodilo, da sedé zdaj v deželnem zboru vsi drugi zastopniki velicnih posestnikov, nego so sedeli poprej.

29. sušca so bile še volitve iz fideikomisa. Tudi tu je zmagala ustavoverna stranka z enim glasom večine. Privzela jih je pa v svojo listino tudi polovico — 8 — od stranke historične, ker med svojimi 16 pripravnih plemenitavev najti ni mogla. Toda koj po volitvi je pristopil knez Adolf Schwarzenberg in rekel, da poslanstva iz rok protivne stranke ne sprejme, ker hoče s svojo stranko ali popolnoma zmagati ali pa pasti. Ravno tako je storilo tudi vseh ostalih 7 izvoljenih priverzencev historične stranke. Morala bo toraj ustavna stranka priti še enkrat volit še osem poslancev.

Tako je z našim zborom. Narod česki bo tu preglaševan; kar bo sklenila protinarodna večina — to bode razglaševano za pravo — ali kako dolgo? To je prašanje, ki vznemirja celo protivnike naše. Za to se tudi po volitvah zmagovalci nič kaj veseliti niso mogli. Narod česki gotovo ne pripozna in ne poterdi ničesar, kar bi bilo proti pravicam kraljestva českega in s čimur bi se zadeve in razmere kraljestva našega proti drugim deželam ustanovile, dokler zastopništvo zemlje, primerno številu prebivalcev in davkov od njih odrajtovanj, sklepov ne poterdi.

Teh 87 poslancev českij, ki sedé zdaj v zboru, ne more o teh zadevah nič sklepati, poklicani so le k temu, da bodo z vsemi zakonitimi sredstvi podajali proteste in zavarovanja v imenu celega českega naroda proti vsem sklepom večine, s kterimi se bodo kratile pravice českega naroda.

Naj toraj večina sklepa, kar koli ji je drago, toliko nas skušnja uči, da noben sklep ne bode dosegel prej veljave, predno večina prebivalcev česke dežele v to ne privoli. Kar bi se sklenilo na škodo kraljestva našega, tega ne priznamo in k priznanju temu nas nikdo ne more siliti. Kar koli tedaj poslanci nemški sklenejo proti kraljestvu českemu, to pada vse na nje in samo na nje, pred sodbo naroda in zgodovine, takó pravijo česki poslanci.

Kako malo se more sedanji zbor imenovati zastopništvo česke dežele, to priča najbolj to, da najstari in najslavniši rodovi nimajo glasu v zboru. Prednji možje českega plemstva so se odrekli vdeleževanja. Zdaj ne vodi sej več verli Nostic, tu ne sedé več slavni govorniki in deržavošlovci, kakor so grofje Lev in Miroslav Thun, Clam-Martinic, knez Juri Lovkovic, knez Karel Schwarzenberk itd. itd.

Celo predsedništvo ne zna deželnega jezika in čuditi se mora res vsak, kako grof Hartig, ki je imenovan za predsednika, tako naenkrat velja za velicega politikarja. Za podpredsednika je imenovan dr. Limbeck. Hoteli so za to mesto spet dr. Belskega, praškega župana. Ko pa je Belsky slišal o

tem, šel je k c. namestniku in mu razložno povedal, da tega urada ne sprejme. To je bilo znamenje, da ga ne sprejme — noben česk poslanec, in baron Kellersperg je imel dela dovolj, predno je našel moža, ki bi mogel za silo spregovoriti nekoliko českih besedi. To nalogo igra zdaj vitez Limbeck, eden izmed prvih členov tukajšnje kazine. Kako se bodo vedli narodni poslanci, to nam pokažejo kmalo posamezne seje.

(Dalje pride.)

Ptuje dežele.

Italija. Ratazzi je zdaj vendar sestavil novo ministerstvo ter ga tudi že v drž. zbornici vpeljal. Pri tej prilici je rekel, da za Italijo ni nikakoršnih zunanjih skrbi in da ostanegledé luksemburškega prepiranneutralna. — Lehko mogoče; ali kaj stori potem, če se kje kaka večja vojska vname?! Že zdaj počí semtertje kak glas, kako da jo mika zlasti po Rimu in južnem Tirolskem. Mogoče pa, da je Ratazzi spet v stanu, Lahonom à la Garibaldi in Mazzini drug Aspromonte napraviti!

Francoska. Še vedno je luksemburško vprašanje na dnevnem redu. Nekaj dni sem je bilo zastran njega vse po koncu, zlasti pa Francozi, ki bi se neki prav radi poskusili s pruskimi lanskimi zmagovalci. Od Napoleona se vse mogoče ugiblje in govori, da bi kaj rad šel na vojsko, pa spet ne rad. On in Bismark se tudi k Avstriji obračata, da bi na stran stopila enemu ali drugemu, — vendar bi jej tu z drugimi slovanskimi listi svetovali, da, če že res ne more brez vojske biti, naj se vendar ne meša v to vprašanje ter ne druží z Bismarkom! — Napoleonček je še vedno bolán, pa tudi cesarica, kar Napoleonu še večje skrbi prizadeva, posebno pa tudi to, ker menda niso Francozi nič kaj prav z razstavo zadovoljni.

Srbija. Knez Mihajlo je 11. t. m. zapustil Carigrad, kjer je bil od vseh strani, zlasti na sultanovem dvoru, tako zelo češčen in slavjen. Domú gredé ga bodo Srbi sijajno sprejemali ter mu tako svojo ljubezen in vdanost kazali. — Narod se še vedno pridno vadi v orožju, česar naj Turki nikar ne pozabijo!

Turčija noče tudi primirja Kandijotom dovoliti, tedaj ne bo še tako brž boja konec, zlasti ker dobivajo nesrečni vstajniki iz Rusije in od drugod veliko podpore. Turki na Kandiji so postali zanaprej po sklepu začasne narodne vlade popolnoma enakopravni s kristjani ter deležni verske in posestne pravice. — Z Grki v kraljestvu so strune tudi še vedno hudo napete.

Španska. O notranjih zadevah je zdaj enmalo potihnilo, tolikanj bolj pa se govori o prepíru z Angleži zastran 2 ladij, — in sliši se ravno kar, da so angleške bojne ladje že na poti proti Gibraltarju.

V Londonu 26/3. (Konec.) „Saturday Rev.“, kakor menda zdaj vsakdo, ki te razmere pozna, najlepšo bodočnost Serbom obeta, ako se bode po pameti in razmišljeno ravnalo. „Serbi, pravi, da so le deloma izobraženi in da jih je malo po številu, da so pa možato in bojeljubno ljudstvo z lastno heroično tradicijo, ki bi moglo biti zmorno strinjati središčno zvezo ali biti nucleus naroda jugoslovanskega.“ — Srbija je sedaj svobodna, pač celo samo svoja, v narodu Srbskem kažejo se vse sposobnosti za nalogo, osvobodjati in združevati si sorodne jugoslovanske brate in to gotovo z boljším vspehom kakor Grška. Grki so sicer deloma bolj omikani in premožni, pa značaj njihov je slab in le malo upati, da se bodo mogli sami vladati. Ako tedaj Srbija umno postopa in se razvija v duhu občega napredka in civilizacije, Jugo-

slovanstvo se ji bode pridružilo kakor Prusiji Nemčija. Pa Avstrija nikakor rada ne zapusti stare politike braniti Turško in nikakor ji ni prijetno, da bi se mogočno jugoslovansko kraljestvo na podlagi Srbske osnovalo; temu hoče vlada avstrijska pripraviti brž kakšne koli mogoče zapreke in zlasti zavolj tega oživlja se zdaj mogočno kraljestvo Ogersko kot ček ali zadržaj Jugoslovanstvu. Baron Beustov plan je po dvalizmu Avstriji k stari tradiciji pomagati, da pridobivši Madjare celo lojalne, ki bodo lahko vzhodni del cesarstva močno vladali zaдушívši vsako agitacijo ali moč drugih narodnosti, in kedar so Madjari vse mogočni gospodarji v svojem delu, bode tudi lahko zapadni del mu v red spraviti, to je slovanske narode posebno Čehe, ki so največa mu opozicija, Nemcem kako izročiti. Potem misli baron B. po „Sat. Rev.“, da bosta le dva naroda mogočno vladala, Avstrija bi bila z združeno močjo teh dvojetov zopet mogočna in zamogla bi potem tudi Turka v drugič zdatno podpirati. Ako je sedaj Avstrija (t. j. baron Beust) svetovala Turku, Serbom tirjatve izpolniti, storila je to le zato, ker je primorana od ruske strani; kedar pa bode ta sila minula, zgine tudi ta navidezna policija. Nemcem in posebno Madjarom so vselej ljubši in draži ptuji mršavi Turki, kakor Slovani, onim pomoč, tem poguba!

Mehiko. Ravnokar se raznašajo prav žalostne novice od ontod. Govori se namreč, da je cesar Maks ali vjet ali pa že mrtev, in da je tudi ameriški minister Seward Juarézu sporočil, da naj, če ga res vjamejo, ž njim ravnajo kot z jetnikom v vojski. — Žalostna, omilovanja vredna osoda! Vsakako se mora kmalo kaj gotovega zvedeti.

Razne novice.

* Iz Ljubljane. (Zdravniki.) Bivši sekundarij v ljubljanski deželni bolnišnici, g. dr. Böhm, imenovan je po c. k. vladi za okrajnega zdravnika v ljubljansko-vrhniškem okraju. Vsled tega razpisana je v bolnišnici služba sekundarja s 315 gld. plače, stanovanjem itd.; obrok je do 15. maja. Za Kranj je postavljen namesto umrlega dr. Napréta dosedanji okrajni zdravnik ljubljanski g. dr. Mally.

** (Dobrotnica.) Tukajšnje bolnišnici za otroke zapustila je gospá Marija Jerina v Krakovem št. 1, ki je umrla 22. novembra lanskega leta, sto goldinarjeva v.

** (Razpisane štipendije.) C. k. deželna vlada razpisala je dne 2. aprila deset štipendij za kranjske dijake, nekatere precej izdatne. Proslci imajo položiti svoje prošnje s potrebnimi dokladami do 15. maja pri deželni vladi.

** (Obrtniško društvo.) Snuje se tukaj aeko novo društvo v podporo obrtnikov, pod imenom „Gewerbank für Krain“. Vemo sicer, kam da meri vse to, vendar nimamo nič proti temu; naj se le napravljajo taka društva, da bo vsaj ubogi tlačem obrtnik imel kje podpore dobiti. Če bo pa to novo društvo doseglo tisti namen, kterega imajo njegovi inavetelji pred očmi, namreč podreti „obrtiško podporo društvo“, katero že 11 let tako krepko in zdatno dela v korist obrtnikov, nad tem pa vendar zelo ivomimo.

** (Rokodelsko društvo.) V sredo 10. t. m. zvečer obhajalo je tukajšno rokodelsko društvo v veseli večerni zabavi god svojega predstojnika, profesorja dr. Vončine. Nazočih je bilo tudi več prijateljev društva in se je pelo in deklamovalo slovenski in nemški, kajti udje društva so Slovenci in tudi Nemci.

** (Nov most.) Te dni začele so se pripravice za postavljanje novega mosta namestostarega „čevljarskega“, kterega že podirajo. Nov most bo prav okusen in ves iz železa narejen, kar bode nesto gotovo jako olepsalo. Ob enem bode se začelo menda tudi trebljenje ljubljanične struge in priprave za brežno ozidje, katero se bode menda naredilo skzi in skozi. Vse to bode mestu veliko prijaznejšo polobo dajalo, nego je dozdaj bila videti ob bregu Ljubljane.

* Mehikanskih prostovoljcev je prišlo 3.500 v Trst. Tisti, ki nočejo več služiti, dob 50 gld. na roko in so tako enkrat za vselaj odpravljeni.

* Za pravega knjižničarja ljubljanske knjižnice je imenovan dozdanjí njen začasni oskrbnik, dr. Bogomir Muys. — Tedaj ni bio mogoče kacega domačina za to službo dobiti?!

* Prevzvišeni djakovski škof Josip Juri Strossmayer je za pokrovitelja (zavetnika), kanonik in bivši šolski svetnik dr. Rački za predsednika jugoslovan-

ske akademije znanosti in umetnosti v Zagrebu imenovan. Slava!

* 12. t. m. je umrl graški škof grof Otokar Marija Attens. Rajni je bil l. 1815 rojen in po „Tagesposti“ kaj ljubeznjiv viši pastir. Naj v miru počiva!

* Volitve poslancev za drž. zbor so se zdržali Čehi v praškem in brnskem dež. zboru.

* Prvega maja t. l. začne na Dunaju izhajati rusk časnik, z imenom „Slavjanskaja Zarja“, ki si stavi glavni namen, Slovanstvo na vse strani zastopati in braniti ter zbujati in gojiti slovansko vzajemnost in solidarnost, dalje pospeševati medsebojno spoznavanje in uvaževanje vseh slovanskih plemen. Izdajal se bode dvakrat na mesec in bo veljal za leto 6 gld., za pol leta 3 gld. in za četrt leta 1 gld. 50 kr. a o v. Nadjati se je, da dobi po slovanskih deželah mnogo podpore.

Semnji na Slovenskem.

(od 15. do 30. aprila.)

Na Koroškem: V starem Dvoru in na zgornjem Dravbrdenu velikonočni torek (23.), v Gradišču v pond. po beli ned. (29.), v Guštanju 23., v št. Lenartu velikon. torek, v Milštatu 23., v št. Pavlu in Renvegu velikon. torek (23.).

Na Primorskem: V Brezovici 28., v Novem gradu 16., v Piranu 24., v Tominu 15., v Turjaku v monfalk. okr. 20. in v Zlivju 15. apr.

Očitne dražbe.

Na Koroškem: Havzarjeva kmetija v Štegnjivsi pri Karnburzi c. 4757 gld., dr. 30. apr., 31. maja in 2. jul. ob 11. pri okr. sodnji v Celovcu; — Visnova na Olsnjaku c. 2500 gld. in premakljivo blago 113 gld., dr. 29. apr., 25. maja in 27. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. na Krki; — Bleichstatov travnik v Rabenstorfu c. 232 gld., dr. 24. apr., 22. maja in 29. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu; — Lehartova ali Vilegarjava km. na Blačah c. 1200 gld., dr. 29. apr., 25. maja in 1. jul. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu.

Na Kranjskem: Kmetija s potrebsčino v Velesovem c. 8875 gld., dr. 27. apr., 1. jun. in 27. jul. ob 9. dop. v Velesovem, okr. gosp. v Kranju; — kmetija v Vinjah št. 22 c. 1405 gld., dr. 13. apr., 11. maja in 13. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Ribnici; — kmetija z vso potrebsčino na Krškem c. 7250 gld., dr. 4. maja, 4. jun. in 5. jul. ob 9. dop. pri okr. gosp. na Krškem; — km. v veliki Loki c. 973 gld., dr. 17. jun., 18. jul. in 19. avg. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Zatičini; — km. v Gradičku c. 3185 gld., dr. 4. jul., 5. avg. in 5. sept. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Zatičini; — km. v Kovlarju ali Skalovju št. 7 c. 910 gld., dr. 23. apr., 23. maja in 28. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Kočevju; — km. v Windischhofu c. 1105 gld., dr. 24. apr. 23. maja in 28. jun. ob 9. dop. na domu, okr. gosp. v Kočevju; — km. v Trnovem št. 74 c. 1600 gld., dr. 24. apr., 24. maja in 28. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. na Bistrici.

Prazne službe.

Začasna sl. fin. koncipista (630 gld.) do 29. apr. pri dež. fin. vodstvu v Insbruku; — zdravniška v soseski Deutschenofen na Tirolskem do konca majnika pri dotičnem občinskem predstojništvu; — apoteka v mestu Benišu na Šleskem do 30. apr. pri ondotnem okrajnem uradu; profesorska za sv. pismo n. z. na bogoslovski fakulteti v Olomcu (900 gld. in 157 gld. za višo razlago sv. pisma) do 1. julija na dekanijo profesorskega zbora omenjenega učilišča; — pomočna ustanova grofa Er. Liechtenberga za avskultante in sestavljavne vajence iz bolj ubožnih plemenitnih rodbin (525 gld.) do 20. majnika pri deželni sodnji v Ljubljani.

Odprta listnica.

G. A. B. v Lj.: Pride prihodnjic in tudi iztisi. G. C. v. G.: Ne moremo! G. Z. v. P.: Pride kmalo.

Loterija.

13. aprila.

Trst: 53 3 4 25 80.

Prihodnje srečkanje je 25. aprila 1867.

Dunajska borsa 13. aprila 1867.

5% metalike	57.20
5% nacional	67.20
1860 derž. posoj	82.—
Bankne akcije	706.—
Kreditne	168.70
London	132.—
Novi zlati	6.22
Srebro	129.50